

[Poul Møller.]

Vi beklager, at det forlig, vi indgik i fjor, ikke kunne danne grundtappen omkring dette forårs økonomiske foranstaltninger. Konservativ politikere har mange gange anført, at det ville have været en stor fordel, om man i den kommende to års periode eller i hvert fald i det kommende år havde fået de muligheder for en forbedret levestandard, som lå i skattelettelser, fremfor gennem lønforhøjelser.

Men det er jo gået således, som alle ved det senest efter afstemningen i går, men også som man ved det efter de krav, der blev stillet på arbejdsmarkedet, at man foretrak på ny at gennemføre lønforhøjelser her i Danmark og så til gengæld gøre skattebetingelserne mere eller mindre illusoriske for de fleste borgere. Jeg ser vel, naturligvis, at der kan være et byrdefordelingsproblem med hensyn til skatteomlægningen og skattelettelsen efter udskrivningsloven, idet noget sådant måske ville komme andre grupper til gode end dem, regeringen først og fremmest tilsigter at imødekomme ved forslaget om lønforhøjelser; men jeg tror, som jeg har nævnt det tidligere, at disse lønforhøjelser vil få virkning langt ud over det område, regeringen har lovgivet for, og jeg tror, som jeg også har nævnt det, at vi kunne have klaret de lavtlønnedes problemer ved tilføjelser til skattelovgivningen, således at de herigennem havde haft en mulighed for at få forbedret deres levestandard.

Men vist er det, at skatteomlægningen ved forliget i fjor havde betydelige fordele, også selv om de ikke er blevet indfriet i den forstand, at de er blevet grundlaget for den fremtidige økonomiske politik. Vi havde håbet, at det havde medført tilbageholdenhed med lønkrav, og at man for et stykke tid havde taget muligheden for at forøge og forbedre sin levestandard igennem en nedsættelse af skatterne.

For mange mennesker vil denne nye udskrivningslov naturligvis ikke medføre en umiddelbar skattelettelse. Det har jo hørt med til agitationen imod denne skatteomlægning — en agitation, som er drevet meget kraftigt fra regeringens partiernes side, næsten lige siden det øjeblik man indgik forliget med os — at de fleste mennesker ville få en skattelettelse, som man af

en eller anden grund mente var uforsvarlig af hensyn til samfundsøkonomien. Jeg siger: af en eller anden grund, for det har aldrig stået mig klart, hvilken uforsvarlighed der lå i det, når man så i stedet for foretrak at få lønforhøjelser.

De mennesker, der har haft stigende indkomster, ville imidlertid, hvis vi ikke ændrede udskrivningsloven, som man er enedes om det, få en meget stærkt stigende skat i år. Det er blevet sagt her — jeg tror, det var af det ærede medlem hr. Peter Nielsen — som dokumentation for, at vi stadig har gode tider, at indkomsterne jo har været meget høje i 1962. Nu er det vel for de fleste af os klart — jeg ser bort fra det ærede medlem i denne forbindelse — at de meget høje indkomster ikke er tegn på gode tider, hvis det er oppustede indkomster; hvis de ikke svarer til en produktionsforbedring, en stigning i varemængden, i eksportindtægterne, o. s. v., er der intet vundet ved de højere indkomster, og derfor kan de højere indkomster netop i en sådan situation snarere være et sygdomstegn i dansk økonomi; det ved jo de fleste, der har beskæftiget sig med disse forslag gennem den seneste tid; det er også fremhævet i den højtærede statsministers forelæggelse af helhedsløsningen, at netop det forhold, at indkomsterne er steget stærkere end produktionen, har været et sygdomstegn i dansk økonomi. Derfor beklager jeg for så vidt, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen ikke er blevet klar over dette forhold endnu, men det vil jo nok komme; når man kender det ærede medlems hurtige hoved, kan man også være sikker på, at det vil gå op for ham i løbet af kort tid.

Men hvis vi med disse høje indkomster skulle have brugt den gamle udskrivningslovsskalaer, så ville mange mennesker i år have fået en meget betydelig skatteforhøjelse, så ville den direkte skat for langt de fleste mennesker, som har haft stigende indkomster, have givet meget store skatteforhøjelser. Det var netop som et forsøg på at stabilisere økonomien, at vi ændrede skatteskalaen således, at mennesker, der har haft en nogenlunde gennemsnitlig indkomststigning i 1962, kunne klare sig med den samme personlige indkomstskat som i det skatteår, vi nu forlader. Herved havde der også været mulighed for at acceptere